

Mark 9,14-29

1.Mos.1,27-31 (Hebr.5,1-10)

2.s.i fasten, den 8.3.2020

Aulum med dåb og Hodsager

15 448 289 36 634

15 392 289 36 192,7 634

Der er noget livsbekræftende ved at indlede en gudstjeneste med at synge Brorsons salme: *Op, al den ting, som Gud har gjort, hans herlighed at prise.*

Vi har en stor skaber. Vi har en natur, hvis storhed er gemt både i de mindste detaljer og i de store afstande i universet. Der er grund til, at hele skabningen er med til at lovprise Gud.

Som kronen på skaberværket skabte Gud mennesket. Vi er skabt i Guds billede. Et billede kan understrege både lighed og forskel.

Et billede kan være næsten som et fotografi, men det er ikke det samme som selve motivet. Et billede af et hus er ikke et hus. Et billede af et levende væsen er ikke levende. Det er et øjebliksbillede, som viser, hvordan kunstneren så det levende væsen.

Billedet ligner noget, men det er ikke tingen eller personen selv. Der er en forskel. Vi er skabt i Guds billede. Det betyder, at vi ligner Gud, men vi er ikke Gud selv.

Jesus kan beskrives som den usynlige Guds billede. Det betyder, at vi får mulighed for at se, hvordan Gud er. Men Jesus var mere end et billede. Han var født af Gud og dermed selv Gud. Det er vi ikke.

Vi er skabt som kronen på skaberværket og ligner Gud.

Alt var godt, men vi ved også, at alt ikke er godt. Der skete noget alvorligt, da synden kom ind i verden. Djævelen fik lokket Adam og Eva til at spise af den forbudte frugt og så var døden og fremmedgørelsen og ondskabens magter kommet ind i verden.

Syndefaldet medførte, at vores forhold til Gud blev ødelagt. Der kom sygdom, lidelser og i værste tilfælde dæmonbesættelser. Ved dæmonbesættelser er der onde ånder, som kommer og forsøger at ødelægge mennesker. Djævelen bruger alle midler for at tage mennesker bort fra Gud, så de mister troen og tilliden til Gud og hans magt og kærlighed. Det hører vi et eksempel på i dagens prædiketekst.

Jesus havde været borte fra disciplene sammen med Peter, Jakob og Johannes. De fire havde været sammen på Forklarelsens bjerg, hvor Jesus viste sig sammen med Moses og Elias. Her bekræftede Gud, at Jesus var hans søn. Der lød en røst fra skyen: *Det er min elskede søn. Hør ham!*

Det har været en fantastisk trosstyrkende oplevelse for Peter, Jakob og Johannes, som de aldrig glemte. De var som i den syvende himmel.

Vi kan engang imellem opleve store øjeblikke med Gud. Det kan være en gudstjeneste, en dåb, et bryllup eller en af de gange, vi læser i vores bibel, hvor Gud på en særlig måde taler til os. Det kan være svært at løsrive sig. Vi kan føle, at Gud på en særlig måde vil tale til os.

Men det varer ikke ved. Der kommer en hverdag igen. Sådan gik det også for Peter, Jakob og Johannes. På vejen ned fra bjerget talte Jesus om afslutningen på hans liv. Han skulle dø og opstå fra de døde. Peter, Jakob og Johannes kunne hverken få lov til at være sammen med Jesus, Moses og Elias på bjerget eller sammen med Jesus resten af deres liv. Det ville få en ende.

Jesus og de 3 disciple kom ned til den gamle virkelighed, hvor der var en far og hans søn, som ikke fik den hjælp, faderen havde håbet på.

Disciplene havde tidligere været sendt ud på prædikenrejser to og to og de havde oplevet, at de ved Guds kraft kunne helbrede syge og uddrive dæmoner. De var ret imponeret af det, de selv gjorde.

Nu lykkedes det bare ikke. De kunne ikke forstå det og de følte det som et nederlag, at de ikke kunne hjælpe manden med den besatte søn.

Det kan være svært for os, når vi gang på gang har mindet Gud om det samme problem, som vi selv eller andre i vores nærhed har at slås med - og vi synes ikke, at der sker noget.

Det var både manden, hans søn og disciplene, der følte et stort nederlag. De mente alle, at de havde gjort det rigtige og der skete ikke noget.

Det er ikke helt tydeligt, hvad der var grunden til, at det ikke lykkedes for disciplene. Meget kunne tyde på, at de fokuserede for meget på, hvad de tidligere havde gjort i stedet for at lægge problemet over til Gud og se, hvad han ville gøre.

Vi står i samme situation som de 9 disciple. Jesus har lovet at være med os, men vi har ham ikke håndgribeligt. Vi må stole på, at han vil gå med os, som han har sagt. Vi bliver mindet om det hver gang, vi holder dåb. Jesus sagde: Jeg er med jer alle dage - indtil verdens ende.

Vi er i en slags venteposition, fordi han ikke er synlig sammen med os. Men han har sagt, at han skal komme igen. I denne ventetid har vi det på samme måde som de disciple, der måtte slås med problemerne med sygdom og besættelser, med lidelser og andre forhold, der kunne få mennesker til at glemme Gud eller holde sig borte fra ham.

Besættelser opstår, jo mindre kristendom, der er i et folk, er der den en, der har sagt. Når mennesker bliver besat af dæmoner, så hænger det ofte sammen med, at kristendommen enten ikke er kommet til stedet eller at kristendommen er på retur.

Det er ikke sikkert, at vi kommer til at opleve mennesker, der er besat af onde ånder, men vi kan alle stå over for lidelser og sygdomme, som på samme måde som besættelser er med til at få folk til at vende sig bort fra Gud.

Jesus kom ikke for at fjerne al sygdom og smerte. Det må vente til den nye himmel og den nye jord, som vi venter på, at Gud skal skabe engang. Da skal der ikke mere være noget, der skader os og ikke noget, der skiller os fra Gud.

Når Jesus mødte mennesker, der var besat af onde ånder, så drev han ånderne ud, fordi både besættelser og vantro er noget, der skiller os fra Gud.

For Jesus er der ikke nogen begrænsninger. En mand, som har tro, kan ikke sætte grænse for, hvad Jesus kan gøre.

Denne tro, som giver adgang til de uanede kræfter, som Jesus har, behøver ikke være en stærk tro. Manden siger selv om sin tro: *Jeg tror, hjælp min vantro*. Det virker selvmodsigende, men hjælper os til at forstå, at det ikke er størrelsen af vores tro, der er afgørende for, om Jesus hjælper os.

Det, der gør troen stærk, er ham, som troen retter sig mod. Selv den svage tro, som vi kan have - ligesom manden, vi hører om i dag - kan røre himlens kræfter og gøre det, som vi ikke kan gøre i egen kraft og magt.

Det siger også noget om bønnen og dens betydning. Da Jesus bliver alene med sine disciple, siger han, at den slags alene kan drives ud ved bøn. Bønnen er her ikke en religiøs øvelse eller praksis, men udtryk for en fuldstændig afhængighed af Gud. *Hvis du kan gøre noget, så forbarm dig over os og hjælp os*.

Vi må komme til Gud - både med vore ønsker og med vore klager, når vi ikke føler, at vi bliver hørt. Bøn er ikke kun at sige tak. En klage til Gud over at vi ikke kan se ham gribe ind, kan også være et udtryk for en tro på ham. Det kan vi se på de mange salmer i GT, hvor David og andre klager over, at Gud ikke griber ind.

I bønnen lukkes op for Guds kraft og indgriben. Manden blev bøn hørt og oplevede, at hans søn blev sat fri. Ånden for ud af sønnen og han blev helt normal igen.

Her blev bøn hørelsen fulgt op af udfrielse og en hjælp, som kunne mærkes.

Luther havde en god medarbejder, Melancton, som har sagt: *Gennem mine bekymringer drives jeg til bøn og gennem min bøn driver jeg mine bekymringer bort.*

Det kan der være noget om - både når det gælder bekymringer for andres helbred og åndelige tilstand og når det gælder vore egne bekymringer og vanskeligheder.

Gennem mine bekymringer drives jeg til bøn og gennem min bøn driver jeg mine bekymringer bort.

Bønner er vores samtale med Gud og det giver nye kræfter og muligheder, som vi må udnytte hver eneste dag. Vi kan bede med vore egne ord og når vi har svært ved at bede, kan vi bede med ord, som andre har formuleret for os, fx bag i salmebogen fra side 881.

Jesus siger til de modløse og forundrede disciple: *Den slags drives kun ud ved bøn.* Her peger han på det, som vi også må gøre, hvis vi ønsker at vinde over det onde i vore liv.

Jesus Kristus kan sætte os fri og Han vil det. Samtidig kæmper han for vores tro, så den henter sin kraft fra ham, som har al magt i himmel og på jord.

Lad os holde ud i troen - om den er lille eller stor - og få næring til troen gennem ordet og bønner.

Amen